गच्छन्, 'अधरान्' निकृष्टान्, 'कृधि' कुरु, रात्रौ तमसैव पीडितान् कुरु॥

(३६) अथ द्वितीयमाह। "उद्यन्नद्य वि नो भज। पिता पुत्रेभ्यो यथा। दीर्घायुत्वस्य हेशिषे। तस्य नो देहि सूर्य्य" इति। हे 'सूर्य्य', 'अद्य' अस्मिन्नेवाह्नि, 'उद्यन्', त्वं 'नः' अस्मभ्यं, 'विभज' धनादिकं पृथक् पृथग्देहि। तत्र दृष्टान्तः, 'यथा', लोके 'पिता', 'पुत्रेभ्यः', विभज्य ददाति, तद्वत्। किञ्च 'दीर्घायुत्वस्य', 'हेशिषे' समर्थोसि, 'नः' अस्मभ्यं, 'तस्य' तद्दीर्घायुष्टुं, 'देहि'॥

(३७) अथ तृतीयमाह। "उद्यन्नद्य मित्रमहः। आरोहन्नुत्तरां दिवम्। हृद्रोगं मम सूर्य्य। हरिमाणञ्च नाशय" इति। 'मित्रमहः' अनुकूलतेजोयुक्त हे सूर्य्य, 'अद्य' अस्मिन्दिने, 'उद्यन्' उदयं इच्छन्, 'उत्तरां' अतिशयेनोत्कृष्टां, 'दिवं', 'आरोहन्', 'मम', 'हृद्रोगं' मानसीं पीडां, 'हरिमाणञ्च' हरितता शोकप्रभवं वैवर्ण्यं, व्याधिप्रभवं विरूपत्वञ्च, 'नाशय'॥

(३८) अथ चतुर्थमाह। "शुकेषु मे हरिमाणम्। रोपणाकासु दध्मसि॥ २२॥ अथो हारिद्रवेषु मे। हरिमाणं निदध्मसि" इति। 'मे' मदीयं, 'हरिमाणं' हरितवर्णं, 'शुकेषु' पक्षिविशेषेषु, तत्रापि 'रोपणाकासु' स्त्रीजातिषु, 'दध्मसि' स्थापयामः। ते हि हरिमाणं प्रार्थयन्ते। 'अथो' अपि च, 'हारिद्रवेषु' हरितालद्रुमेषु, 'मे' मम, 'हरिमाणं', 'निदध्मसि' नितरां स्थापयामः॥